

nutí mohl a směl ovšem směrodatným býti toliko předpis zákona t. j. pravidel o dávce, ježž uplatniti obecní zastupitelstvo na všechny způsoby bylo povinno zcela bez ohledu na to, jaký účinek rozhodnutí to bude míti na obecní rozpočet.

Ani druhá námitka, opřená o § 3 vyb. pravidel, vydaných vl. nař. č. 143/22, není však důvodná. Žal. úřad zjišťuje, že šlo o přednášku sloužící účelům vzdělávacím. Tento předpoklad stížnost nepopírá, namítá však, že nebyla uspořádána žádným úřadem ani jiným činitelem uvedeným v § 3 vyb. pravidel, a že měla tendenci výslovně výdělečnou.

K tomu dlužno podotknouti, že po zákonu pro otázku, podléhá-li nějaká zábava dávce, není principiálně rozhodným moment výdělečnosti zábavy, nýbrž obsahový ráz její. Zábavy určitého druhu resp. obsahu podléhají dávce v každém případě bez ohledu na to, jsou-li pořádány za úplatu či jsou-li bezplatny (v. § 12, odst. 1 č. 1). A naopak zábavy jiného druhu nejsou dávce podrobeny nikdy, byť i byly pořádány za úplatu, která pořadateli má sloužiti k úhradě jeho živobytí a tedy s hlediska pořadatele s úmyslem výdělečným (srv. na př. zábavy uvedené v § 3 č. 3 a 4). Že zejména také ohledně zábav uvedených v § 3 č. 1. bezúplatnost není všeobecně podmínkou osvobození od dávky, patrně z toho, že ustanovení toto žádá bezúplatnost výslovně jen při podnicích a závodech tělocvičných sdružení, takže je odůvodněn argument a contrario, že při ostatních v č. 1. uvedených zábavách okolnost, že se požaduje vstupné, osvobození od dávky na překážku není. Je tedy v daném případě okolnost, že přednáška pořádána byla za úplatu a že přednášející — jak tvrdí stížnost — sledoval pořádaním jejím účely výdělečné, pro spornou otázku osvobození její od dávky zcela irelevantní.

Rovněž druhý důvod v námitce uváděný není správný. § 3. vyb. pravidel v bodě č. 1 osvobozuje od dávky »podniky, jež slouží výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím na př. přednášky se světelnými projekcemi pořádané úřady, školami a podniky vědeckými, uměleckými a t. d.« Nevypočítává tedy taxativně pořadatele osvobozených přednášek, nýbrž slovy »a tak dále« docela jasně naznačuje, že i přednášky pořádané jinými činiteli nežli úřady, školami a podniky vědeckými a uměleckými, dávce nepodléhají, jen mají-li ráz a obsah tam uvedený. Nelze tedy ani přednášku cestovatele Vráze, pořádanou místním odborem Klubu čsl. turistů, když není sporno, že svým rázem spadá pod ustanovení § 3 č. 1. vyb. pravidel, z osvobození v tomto § normovaného vyjímati.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou.

Č. 2875.

M i m o ř á d n á o p a t ř e n í: Za platnosti vl. nař. č. 118/1919 rozhoduje o uvolnění částky zadržené při okolkování bankovek finanční úřad příslušný pro obvod, v němž je sběrna, nikoliv úřad příslušný podle bydliště žadatelova.

(Nález ze dne 16. listopadu 1923 č. 19.373).

V ě c: Laura S. v M. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě o výplatu zadrženého vkladu při okolkování bankovek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — —

Nař. rozhodnutí vydáno bylo ještě za platnosti nař. ze 7. března 1919 č. 118 Sb., vydaného na základě zmocňovacího zákona z 25. února 1919 č. 84 Sb., jímž stanoveno, za kterých podmínek mohou býti uvolněny zadržené výplaty vkladů tam jmenovaných.

St-lka žádala za uvolnění částky 15.000 K zadržených při okolkování bankovek u Lidové banky v Nitře a adresovala tuto svoji žádost finančnímu ředitelství v Nitře.

Ohledně otázky, který úřad finanční správy je místně příslušným o žádostech takových rozhodovati, shora cit. vl. nařízení žádného ustanovení neobsahuje. Z předpisu § 3 cit. vl. nař., kde se mluví o tom, že výplaty takových vkladů mohou býti vykonány jenom u té sběrný, která vkladní list vydala, jde však na jevo, že k rozhodování o takových žádostech nemůže býti povolán jiný úřad finanční správy, než jedině ten, v jehož obvodě je dotyčná sběrna.

Bylo tedy k rozhodnutí o žádosti st-lčině místně příslušným jedině finanční ředitelství v Nitře.

Rozhodlo-li se však o žádosti té finanční ředitelství v M., tedy úřad dle toho, co shora řečeno, nekompetentní, a žal. úřad — přes výslovnou námitku st-lčinu — nař. rozhodnutím výrok takto nepřislušného úřadu potvrdil, jest nař. rozhodnutí nezákonné.

Č. 2876.

Státní občanství (Slovensko): Výrok o ztrátě čsl. stát. občanství z důvodu setrvání ve službách maďarského státu nelze opřítí toliko o výnos ministra pro Slov. z 3. března 1920 č. 1925 pres.

(Nález ze dne 16. listopadu 1923 č. 19.462).

V ě c: Štěpán B. v K. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Ministr pro Slov. rozhodnutím ze 7. dubna 1922 vyslovil, že st-l vzhledem k tomu, že až do 1. prosince 1920 setrval ve službách uherského státu ztratil ve smyslu nař. ministra pro Slov. ze 3. března 1920 č. 1925 pres. čsl. státní občanství a tím i domovskou příslušnost v K.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou.

St-l domáhal se nároku na uznání, že se stal státním občanem čsl. z důvodu § 1 č. 1 a 3 a § 2 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Žal. úřad vyslovil, že st-l státní občanství čsl. ztratil, vycházel tedy z předpokladu, že st-l státní občanství čsl. měl.

K odůvodnění svého výroku dovolal se úřad svého nařízení z 3. března 1920 č. 1925 pres., jakož i okolnosti, ostatek nesporné, že st-l byl až